

prism

คติฆาตกรรมปริศนา กับนกฟลามิงโก 홍학의 자리

ซองแฮยอน

เขียน

มินตรา อินทรารัตน์

แปล

“วันนั้นไม่มีอะไรพิเศษ ผมทำงานเหมือนวันอื่นๆ
ส่วนเวลาที่เหลือก็อ่านหนังสือนิยายกำลังภายในนะครับ”

เขาเข้าไปบนโต๊ะ ตรงนั้นมีนิยายกำลังภายใน
หน้าปกรูปนักรบถือดาบวางกองอยู่ประมาณห้าเล่ม

- ซองแฮยอน

การอ่านดีอีรากรูทส์

คำนำสำนักพิมพ์

คติฆาตกรรมปริศนากับนกฟลามิงโก คือเรื่องราวของจุนฮูและดาฮย็อน จุนฮูย้ายมาเป็นครูที่โรงเรียนใหม่ เขามีความสัมพันธ์ลับๆ กับดาฮย็อน นักเรียนคนหนึ่งในระดับเรียน ความสัมพันธ์นั้นดำเนินต่อไปเรื่อยๆ แต่แล้ววันหนึ่งดาฮย็อนก็ถูกฆ่าตาย ทำให้จุนฮูต้องปกปิดเรื่องราวการตายของดาฮย็อนเอาไว้เป็นความลับ เพราะจะทำให้ใครรู้ไม่ได้ว่าทั้งสองคนมีความสัมพันธ์กัน

เมื่อดาฮย็อนหายตัวไป การสืบสวนของตำรวจจึงเริ่มต้นขึ้น พร้อมๆ กับจุนฮูที่พยายามตามหาฆาตกร จนกระทั่งตำรวจพบบางอย่างที่ห้องของดาฮย็อน บางอย่างนั้นคือรูปนกฟลามิงโกวางอยู่บนโต๊ะและติดผนังไว้มากมาย

นกฟลามิงโกมักจะอยู่รวมกันเป็นฝูงใหญ่ หากมีคู่แล้วจะรักเดียวใจเดียวตลอดไป หากคู่ของตนเสียชีวิตก็จะอยู่ตัวเดียวไม่หาคู่ใหม่ นกฟลามิงโกจึงกลายเป็นสัญลักษณ์ของการรักเดียวใจเดียว

คติฆาตกรรมปริศนากับนกฟลามิงโก ผลงานของนักเขียนของแฮยอน ที่ตีแผ่ปัญหาสังคมในเกาหลีใต้ได้อย่างเผ็ดร้อน และต้องร่วมลุ้นไปกับตัวละครตลอดเวลา ว่าจริงๆ แล้วใครกันแน่คือฆาตกร

คำนำผู้แปล

ผู้แปลได้มีโอกาสอ่านหนังสือของนักเขียนของแฮยอนมาหลายเล่ม ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นเรื่องราวระทึกใจและมีความสมจริง เมื่อหยิบมาอ่านครั้งหนึ่งแล้วก็ยากจะปิดหนังสือได้ ตอนอ่านเรื่องนี้ก็พบว่า เป็นอีกเล่มหนึ่งที่สนุกไม่แพ้เล่มก่อนๆ อีกทั้งยังได้รับความนิยมและเสียงชื่นชมอย่างมากจากนักอ่านชาวเกาหลี ทำให้ติดชาร์ตหนังสือขายดีอยู่เป็นเวลานาน นอกจากนี้ยังมีจุดพลิกผันที่ไม่คาดคิดถึงขั้นที่นักอ่านชาวเกาหลีหลายคนบอกว่า “ห้ามสปอยล์” อาจเป็นการสปอยล์ด้วยตัวมันเองด้วยซ้ำ

หากให้สรุปความดีงามของหนังสือเล่มนี้ ผู้แปลก็บอกได้ว่าความสนุกสนานไม่แพ้ผลงานก่อนๆ นักเขียนของแฮยอนยังคงเน้นการดำเนินเรื่องเร็วเช่นเคย มีการบอกเล่าเรื่องราวด้วยฝีมือการเขียนเฉพาะตัว และตีแผ่ปัญหาสังคมของเกาหลีใต้ออกมาให้เห็นอย่างชัดเจนหลายประเด็นผ่านตัวละครจูนซู ผู้เป็นครูจากในเมืองที่อาสาสอนในโรงเรียนชนบท ซึ่งต้องประสบกับเหตุการณ์ไม่คาดฝันเมื่อลูกศิษย์คนพิเศษตายไปอย่างเป็นปริศนา ทำให้จูนซูต้องสืบหาความจริงพร้อมกับหาทางลบล้างข้อกล่าวหาที่ตนเองถูกใส่ร้ายว่าเป็นฆาตกร

หนังสือเล่มนี้ได้ดึงเอาความรู้สึกต่างๆ ออกมาจากก้นบึ้ง
ของจิตใจ ทั้งความรู้สึกสงสาร เห็นใจ และลึนระทึกเหมือน
ได้ดูภาพยนตร์เรื่องหนึ่งเลยทีเดียว ผู้แปลหวังว่าผู้อ่านจะสนุก
ไปกับเรื่องนี้เช่นเดียวกับเจตนารมณ์ของนักเขียน

มินตรา อินทรรัตน์

กดลอจ่อ

อารัมภบท

ทะเลสาบ กลืนร่างของดาวย้อนลงไป ผมเส้นเล็กนุ่มสลาย
เอบาง หน้าอกและท่อนขายาวที่เฝ้าวันตลอดทั้งคืน นิ้วมือ
ขาวผ่องและเรียวยาวที่เคยเหยียดสู่เพดานเพื่อบ่งบอกความ
พึงพอใจขณะร่วมรัก ทั้งหมดนี้จมหายสู่ก้นทะเลสาบไปแล้ว
พร้อมกับความทรงจำ เสียงครางที่เคยเปล่งออกมาอย่างต่อเนื่อง
คล้ายจะเร่งเร้าแม้เขากำลังเคลื่อนไหวอย่างไม่หยุดพักกลายเป็น
สิ่งที่ดาวย้อนไม่อาจครอบครองได้อีกต่อไป เพราะลมหายใจของ
เจ้าตัวขาดห้วงไปแล้ว

เหนือผิวน้ำของทะเลสาบที่กลืนกินเอาร่างดาวย้อนลงไป
อย่างสมบูรณ์ปรากฏระลอกคลื่นขึ้นอย่างเจียบงัน จุนสุหายใจหอบ
ขณะจ้องมองดวงคลื่นนั้นแผ่กระจาย

ทำไมถึงเป็นอย่างนี้ไปได้

เขารู้สึกเหมือนตัวเองกำลังฝันไป ดาวย้อนมักจะอยู่ใน
อ้อมอกของเขาเสมอ ร่างเล็กนั้นตื่นยุคยิกและหัวเราะคิกคัก
ทุกครั้งยามถูกจุนสุเล้าโลมเรือนร่าง เขาเป็นอิสระทุกครั้งเมื่อได้
อยู่ในอ้อมกอดของดาวย้อน ไม่ว่าศีลธรรมใดๆ ก็อาจขวางกั้น
ไม่มีอะไรที่เขาทำไม่ได้

เขาไม่เคยคิดว่าความสุขนี้จะดำเนินไปชั่วนิรันดร์ กระนั้น
ก็ไม่เคยจินตนาการเลยว่ามันจะจบลงเช่นนี้

ทะเลสาบราบเรียบดูดึงดูดลิ้มเลียนทุกอย่างไปจนหมดสิ้น ลมพัดพาให้พวงหญ้าที่ขึ้นรกเพราะไม่ได้รับการดูแลเสียตึกัน จนเกิดเป็นเสียงระคายหู จนฮูโหว่โหว่ก่อนจะหันไปมองด้านหลัง ไม่มีอะไรอยู่ตรงนั้น ณ สถานที่แห่งนี้มีเพียงเขาคนเดียวที่ยังมีชีวิต

คนที่แนะนำให้เขารู้จักทะเลสาบแห่งนี้คือดาฮียอนนั่นเอง กว่าที่จะมาถึงที่นี่ได้ต้องขับรถตามถนนลูกรังสายยาวเหยียดผ่านภูเขาขึ้นมา บริษัทที่เคยได้ตัดภูเขารอบ ๆ ทะเลสาบเพื่อพัฒนาพื้นที่ลุ่มละลายไปเกินกว่าสิบปีแล้ว ร่องรอยอัปลักษณ์จากการก่อสร้างที่หยุดชะงักกลางคันยังคงหลงเหลือให้เห็น เนื่องจากปัญหาการฟ้องร้องยังไม่เสร็จสิ้น ที่นี่จึงอยู่ในสถานะห้ามคนเข้าออก ด้วยเหตุนี้มันจึงปลอดภัยและเหมาะให้ทั้งสองคนได้แอบเข้ามาอย่างพอดิบพอดี แม้แต่ชาวบ้านในหมู่บ้านแสงแดด¹ เหนือทะเลสาบขึ้นไปก็ไม่มาเยือนที่แห่งนี้ เพราะบรรยากาศอันมืดสลัวแม้แต่ในตอนกลางวัน

จนฮูโหว่ถอนหายใจด้วยความโล่งใจแล้วหันกลับไปมองทะเลสาบอีกครั้ง ใบหน้าของเขาสะท้อนอยู่บนผิวน้ำ แวบแรกเขามองไม่ออกว่านั่นคือใบหน้าที่ของตัวเอง บนใบหน้าแข็งเกร็งจนน่าสะพรึงกลัวมีความปรารถนาอันมืดมัวฉายาาบอยู่ ปีศาจที่ห่มคลุมกายด้วยเปลือกของความหวาดกลัวและความโศกเศร้ากำลังขดตัวอยู่ในใบหน้านั้น

ดาฮียอนเป็นคนที่ฮูโหว่ไม่ควรโลภอยากได้มาครอบครอง เขาอายุสี่สิบห้าปีแล้ว ควรจะปล่อยดาฮียอนในวัยสิบแปดปีไป

¹ คำเรียกหมู่บ้านที่ตั้งอยู่ในจุดที่มีแสงแดดส่องถึง

แต่ก็ทำเช่นนั้นไม่ได้ ยามวินาทีแห่งความสุขสมล้นสุดลง จุนฮูจะก่อร่างบางของดาฮย็อนเอาไว้ราวกับเป็นพิธีกรรมอย่างหนึ่ง ทุกครั้งที่กระทำเช่นนั้นเขารู้สึกขึ้นมาแวบหนึ่งว่า นี่ไม่ใช่เรื่องจริง และไม่ยากเชื่อเลยว่าช่วงเวลานั้นเป็นของตน จึงมักตอกย้ำความจริงด้วยการโอ้อวดร่างกายของดาฮย็อนให้แน่นขึ้นอีก แล้วอีกฝ่ายก็จะยื่นมือเล็ก ๆ มาลูบคลำหนดที่ขึ้นราไธของจุนฮู ขณะอยู่ในอ้อมกอดของเขาเสมอ

ขอบหน้าตาแบบนี้จัง หน้าตาของผู้ใหญ่

จุนฮูจึงกลับไปยังใบหน้าของตนที่กระเพื่อมอยู่บนพื้นผิวทะเลสาบ ใบหน้าที่ดาฮย็อนเคยชอบคงไม่ใช่แบบนี้ โชคดีที่ดาฮย็อนตายไปแล้ว เพราะอย่างน้อยสิ่งที่ได้เห็นเป็นอย่างสุดท้ายคือใบหน้าที่เจ้าตัวขึ้นชอบ

เขาดึงตัวเองออกจากห้วงแห่งความมืดมิดแล้วดูนาฬิกาข้อมือ จะมัวชักช้าไม่ได้แล้ว เขาต้องไปจากที่นี่ หากมีอะไรผิดพลาด ทุกอย่างจะล้มเหลวไม่เป็นท่า จุนฮูคิดแล้วหมุนตัวกลับ รถยนต์ยังคงจอดนิ่งห่างออกไปเช่นเดิมบนถนนลูกรัง เขาเดินไปตามทางนั้น ตอนขามาเขามาพร้อมกับดาฮย็อน แม้ว่าตอนนั้นดาฮย็อนจะไม่มีชีวิตอยู่แล้วก็ตาม แต่จากนี้แค่เขาคนเดียว ดาฮย็อนไม่มีวันได้กลับคืนสู่อ้อมกอดของเขา ช่วงเวลาของเขา และชีวิตของเขาอีกแล้ว

เมื่อไปถึงรถ เขาเปิดประตูฝั่งคนขับแล้วหันกลับไปมองข้างหลังอีกครั้ง ทะเลสาบยังคงแน่นิ่งจนเขาอดรู้สึกไม่ได้ว่าเหมือนตัวเองลืมนะไรบางอย่างไว้

ว่าแต่ ใครเป็นคนฆ่าดาฮย็อนกันนะ

วันนี้เขาไม่มีความทรงจำว่าตัวเองได้เลิกงานก่อน 21.00 น. เลย จุนฐ์เหงานหน้ามองนาฬิกาพลางถอนหายใจ ขณะนี้กำลังจะเลยเวลา 20.45 น. เขายกมือทั้งสองข้างขึ้นลูบใบหน้าแล้ว กอดนวดบริเวณดวงตา จากนั้นก็ผ่อนลมหายใจยาว

หากคิดว่าอาชีพครูมีแต่งงานสอนเด็กๆ อย่างเดียว นั่นเป็นความเข้าใจที่ผิดมหันต์ เพราะนอกจากการเตรียมสอนและออกข้อสอบซึ่งเป็นงานประจำแล้ว ยังมีงานฉิบาอะต่างๆ ตามหน้าที่ครู งานส่วนตัวก็มิตั้งแต่การเขียนรายงานผลการอบรมไปจนถึงการเตรียมตัวเพื่อรับการตรวจสอบประเมินรายวิชาตามวาระ นอกจากนี้ยังต้องทำงานยิบย่อยแล้วแต่สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาจะมอบหมายมา หรือไม่ก็งานเก็บรวบรวมเอกสาร ยิ่งถ้าเป็นครูประจำชั้นด้วยแล้ว แค่เอกสารประจำวันที่ต้องเขียนในแต่ละวันก็ปาเข้าไปเกินห้าชิ้น จำนวนรายงานที่ต้องเขียนก็เยอะพอกๆ กับบริษัททั่วไป เอกสารทุกอย่างต้องลงทะเบียน

ในระบบฐานข้อมูลงานบริหารการศึกษา ซึ่งส่วนใหญ่งานนี้จะถูกโยนให้บรรดาครูอายุน้อยรับไป แต่เพราะที่นี้เป็นโรงเรียนเอกชนซึ่งแทบไม่มีการส่งย้ายบุคลากร ครูส่วนใหญ่อยู่ในช่วงอายุห้าสิบปลายๆ แก่แก่ที่กำลังจะเกษียณอายุไปอีกไม่นานก็มีถึงสามคน ยิ่งไปกว่านั้น หากเป็นช่วงใกล้จัดกิจกรรมกีฬาเหมือนช่วงนี้จะคาดหวังการเลิกงานตรงเวลาไม่ได้เลย นอกจากต้องวางแผนการจัดงาน เขียนรายการสิ่งของที่จำเป็นแล้ว ยังต้องรับเอาใบเสนอราคาจากห้างร้านต่างๆ มาส่งคำขออนุมัติ ไหนระหว่างนั้นจะต้องแบ่งเวลามาเตรียมสอนอีก จนสูญมองแบบสอบถามเรื่องการใช้ความรุนแรงภายในสถานศึกษาที่กองสุมกันอยู่ข้างโต๊ะแล้วพुरुลมหายใจยาวเพราะต้องเก็บรวบรวมแบบสอบถามเหล่านี้ด้วย ไม่ว่าจะทำหน้าก็มตาทำงานอย่างไร แต่งานก็ไม่มีความลดยาวลงเลย

จนสูเกิดอาการปวดศีรษะเล็กน้อยจึงลุกจากโต๊ะไปเปิดหน้าต่าง มวลอากาศร้อนอบอ้าวพัดสวนเข้ามา แต่เขานั่งตากแอร์มาแล้วทั้งวัน จึงรู้สึกเหมือนลมนั้นช่วยให้ศีรษะโล่งขึ้น จากนั้นก็เดินบิดขี้เกียจไปกดน้ำเย็นจากตู้กดแล้วยกดื่มหมดในรวดเดียว ขณะกวาดสายตามองดูโต๊ะว่างภายในห้องพลันในอกก็รู้สึกอึดอัดขึ้นมา

โรงเรียนมัธยมปลายอินพาตั้งอยู่ในตำบลอินพา อำเภोजินพียง เข้าย้ายลงมาที่นี่ได้สามปีแล้ว ตอนมีคำสั่งย้ายเขาอาศัยอยู่ในเมืองย็องอินซึ่งเป็นมหานคร ตอนนั้นเป็นตอนที่เขาและย็องจู ผู้เป็นภรรยาแต่งงานกันมาได้สองปีและตระหนักได้อย่างน่าเศร้าว่าทั้งคู่ไม่เหมาะสมกันมากแค่ไหน ทางออกที่เหลืออยู่สำหรับพวกเขามีเพียงการหย่าร้างเท่านั้น แต่ปัญหาคือไม่มี

จังหวะเหมาะจะหยิบยกเรื่องนี้มาพูด แล้ววันหนึ่งย็องจูก็ยืนที่ตรวจกรรมมาให้ ชิตสองชิตที่ปรากฏบนนั้นเล่นเอาเขาตกตะลึงระหว่างที่กำลังคิดหนัก สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาก็ออกประกาศว่าจ้างครูโรงเรียนมัธยมปลายอินพา ซึ่งเป็นโรงเรียนเอกชนในจินพียงพอดิ เขาเพิ่งจะมาบอกย็องจูหลังทำการตกลงว่าจ้างเรียบร้อยแล้วและเปิดประเด็นพูดเรื่องหย่า แต่ย็องจูบอกว่าให้ลองห่างกันและใช้เวลาทบทวนดูก่อน แม้ปากจะพูดอย่างนั้น ทว่าบนใบหน้าของเขากลับฉายปนิธานแน่วแน่ว่าจะไม่ยอมหย่าเด็ดขาด เขารู้ทั้งรู้ว่าต่อให้ลองใช้เวลาทบทวนความคิดก็ไม่เปลี่ยนอยู่ดี แต่จะยอมยืดเวลาให้เธอจนถึงตอนนั้น ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นคือพวกเขาไม่ได้เอยถึงเรื่องหย่าร้างอีกเลยเป็นเวลาสามปี ปัญหาทางกฎหมายที่เป็นเรื่องสำคัญสำหรับย็องจูไม่สำคัญกับเขาแม้แต่น้อย

การทำงานในโรงเรียนชนบทอันห่างไกลไม่ได้สร้างความกังวลให้เขาเพียงอย่างเดียว แต่ยังสร้างความคาดหวังเล็กๆ ให้ด้วย ช่วงนั้นเป็นช่วงที่เขากำลังเหนื่อยหน่ายกับพวกเด็กนักเรียนนิสัยหยาบกระด้างและสายตาของผู้ปกครองที่คอยจับจ้องความผิดพลาดของครูตาเป็นมัน จึงคิดว่าถ้าเป็นโรงเรียนในชนบทน่าจะต่างกันบ้าง ซึ่งแน่นอนว่าลักษณะนิสัยของเหล่านักเรียนและผู้ปกครองแตกต่างออกไปอย่างคาดหวังกไว้ ถึงอย่างนั้นก็มีบางเรื่องทำให้เขาเหนื่อยอ่อนยิ่งกว่าเดิม ปัญหาเรื่องการแบ่งงานนั่นเอง

ขึ้นชื่อว่าโรงเรียน นอกเหนือจากหน้าที่ประจำแล้ว ยังมีงานเบ็ดเตล็ดอีกมากมายถ้าโถมเข้ามาใส่ผู้เป็นครู เอกสารราชการต่างๆ และเอกสารขอความอนุเคราะห์ถูกยิงตรงมาหา

ครูสูงอายุหลายคนขอให้จุนฮูช่วยทำงานพวกนั้นให้ทุกครั้ง ตอนแรกเขารับมันมาด้วยความยินดี แต่เมื่อเวลาผ่านไป งานชักจะเริ่มหนักหนามากขึ้น ไม่นานนักเขาก็ตระหนักได้ว่า คำว่า “ทำไมค่อยเป็น” เป็นเพียงข้ออ้างเท่านั้น งานที่ต้องทำจนถึงดึกดื่นกลายเป็นหน้าที่ของจุนฮูไปโดยปริยาย เพราะพวกเขาคิดว่าจุนฮูไม่ได้อาศัยอยู่กับครอบครัวจึงควรสละเวลาช่วยเหลือผู้อื่น

ต้องทำแบบนี้ไปอีกนานเท่าไรนะ เขารู้ว่าควรจะพูดตรงๆ ออกไปสักครั้ง แต่พอคิดว่าต้องเจอกับความอึดอัดเพราะการกระทำเช่นนั้นก็ฝืนทนกลักรื้อต่อไป

ขณะกำลังมองดูโต๊ะอันว่างเปล่าและถอนหายใจ ประตูลูกเหล็กก็ค่อยๆ เลื่อนออก ยามสวมซุดเครื่องแบบสีครามไพล่หน้าเข้ามา ชื่อตำแหน่งจริงๆ ของเขาคือเจ้าหน้าที่อาคารกึ่งกลางคืน แต่คำนั้นยังไม่ค่อยติดปากนัก บนหน้าอกของเขามีชื่อปักด้วยเครื่องจักรว่า ฮวังคว็อนจุง

“อ้าว ครู ยังไม่กลับอีกหรือครับ”

“ครับ งานเยอะนิดหน่อย เพราะเรื่องกีฬาสี่เดือนหน้านะครับ”

จุนฮูยิ้มอย่างขมขื่น ด้านหลังยามมีความมืดมิดแผ่ปกคลุม “เหนื่อยแรงแลยนะครับ กินข้าวแล้วหรือยัง”

“ครับ ก็...”

แม้จะยังไม่ได้กินข้าว แต่เขาตอบส่งๆ ไป เพราะขึ้นตอบว่า ยังไม่ได้กิน อีกฝ่ายคงเอาอาหารที่ยัดใส่ในตู้เย็นของป้อมยามมาให้กินอย่างไม่ต้องสงสัย เขาไม่มีเวลาสำหรับเรื่องแบบนั้นแล้วก็ไม่คิดจะทำด้วย จุนฮูรู้ว่าฮวังคว็อนจุงแอบดื่มสุราในเวลา

งาน อีกฝ่ายคงจะเอ่ยชวนให้เขาดื่มด้วยอย่างลับๆ เขาแสร้งทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นให้ได้ แต่ไม่คิดจะไปผสมโรง เพราะหากเกิดปัญหาขึ้นมา อีกฝ่ายต้องโยนความรับผิดชอบมาให้แน่นอน

“งั้นไม่รับกวนละครับ”

ชายสูงอายุนัยเก็นเจ็ตสึบยกมือขึ้นขีดบริเวณหน้าผากที่มีริ้วรอยกระจายทั่วเพื่อตะเบะให้อย่างขี้เล่น ก่อนจะปิดประตูแล้วเดินจากไป จุนสุเหลือตัวคนเดียวอีกครั้ง เขานวดไหล่ด้านหนึ่งของตัวเองพลางเลื่อนสายตาไปยังหน้าจอคอมพิวเตอร์ คิดในใจว่าจะทำงานต่ออีกนิดแล้วค่อยกลับบ้าน ที่ผ่านมามีว่าต้องหักโหมหรือไม่ เขาก็ทำงานเสร็จตลอด อาจเพราะแบบนี้งานจึงโถมเข้าหาอย่างไม่จบไม่สิ้น แต่ตอนนี้มันถึงขีดจำกัดแล้ว หากเกิดปัญหาอะไรขึ้นกับเขา ผู้ช่วยครูใหญ่คงไม่ยอมอยู่เฉยแน่

หลังจากกดเซฟไฟล์เอกสาร เขาก็เตรียมจะกดปุ่มปิดเครื่อง พลันเสียงข้อความจากโทรศัพท์มือถือดังขึ้นพอดี เมื่อเห็นหน้าจอโทรศัพท์ ริมฝีปากของจุนสุก็ปรากฏรอยยิ้มมีชีวิตชีวา

– มาทำเรื่องเลวร้ายกันเถอะ

ดาซึยอนนั่นเอง เขารู้สึกเหมือนได้ยินเสียงใส่กังวานของดาซึยอนผ่านตัวหนังสือ จุนสุกดริมฝีปากลงเบาๆ และมีน้ำลายสอ จะตอบว่าอย่างไรดีนะ จุนสุอยากส่งข้อความที่ดูมีชั้นเชิงให้ได้เหมือนดาซึยอนบ้าง

ขณะที่กำลังครุ่นคิดก็มีเสียงเลื่อนประตูดังครืด เขาสะดุ้งแล้วเงยหน้าขึ้นด้วยสีหน้าเหมือนคนทำเรื่องไม่ดีแล้วถูกจับได้ จุนสุนึกว่ายามนามสกุลฮวงกลับมาอีกครั้ง ทว่าคนที่ยืนอยู่ตรงนั้นคือดาซึยอน

เขาพลัดดาสยอนเข้าไปในห้องเรียนแล้วปิดประตูอย่างเร่งรีบ ดาสยอนก้าวถอยหลัง เมื่อเห็นจุนฮูไฟเข้าหาพร้อมกับเลิกเลื้อยิตของตัวเองขึ้น ก็หย่อนก้นลงบนโต๊ะเรียนแล้วชูมือสองข้างของตนขึ้นบ้าง จุนฮูถอดเลื้อยิตของดาสยอนออกอย่างเบามือ จากนั้นก็ก้มศีรษะแล้วงับยอดดอกของดาสยอนเข้าไปเต็มปาก อีกฝ่ายหัวเราะคิกคักพลางสอดมือเข้าไปตามเรือนผมของจุนฮู

“อย่าส่งเสียง ลุงยามเดินตรวจอยู่”

หลังจากได้ยินเสียงเตือนอันแผ่วเบาของจุนฮู ดาสยอนก็ประคองศีรษะเขาให้เงยขึ้นแล้วกดจูบลงไป ทั้งสองคนแลกเปลี่ยนความกระหายและประสานรวมเป็นหนึ่งอย่างไม่หยุดพักภายในริมฝีปากที่เผยออก ดาสยอนยื่นมือเล็กเรียวยาวไปสัมผัสบนแกนกายของจุนฮูที่กำลังขยายตัว

“มันร้อนฉ่ำแล้วนะครู”

จุนฮูหน้มไม่ไหวอีกต่อไปแล้ว เขาโอบรัดเอวของดาสยอนแล้วยกขึ้น ฝ่ายที่ถูกอุ้มเกี่ยวขาทั้งสองข้างไว้ตรงเอวของเขา พอจับดาสยอนให้นอนราบลงกับพื้น ร่างบางก็หลุดหัวเราะคิกคักพลางบ่นว่าพื้นเย็น

เขามองลงไปยังร่างเปลือยเปล่าของดาสยอนท่ามกลางแสงจันทร์ด้วยสายตาร้อนรุ่ม ความเหนียวล้าที่กดทับร่างกายก่อนหน้านี้ได้มลายไปจนสิ้น เขาสอดใส่แกนกายเข้าไปในร่างกายของดาสยอนในท่านั้น แล้วรู้สึกมีนงงราวกับภาพข้างหน้ามืดดับไป ดาสยอนนับลาดไหลกว้างของเขาเนื่องจากส่งเสียงร้องไม่ได้ ทว่านั่นกลับกระตุ้นความกระสันของเขายิ่งกว่าเดิมจึงโถมกระแทกเข้าไปในร่างกายของดาสยอนราวกับเป็นสัตว์ป่าดุร้าย ศีรษะของดาสยอนที่ขยับตามจังหวะไขว่คว้าโต๊ะเรียน มีเสียง

เอี้ยดอัดตั้งขึ้นประหนึ่งเสียงเตี๋ยนภัย แต่จุนฮูก็หยุดตัวเองไม่ได้

ห้องเรียนที่ทำการเรียนการสอน ครูและนักเรียนในที่ปรึกษา ผู้ที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ คำต้องห้ามเหล่านั้นทำให้จุนฮูกลายเป็นบ้า

ความสุขสมอย่างรุนแรงที่แม้จะเปล่งเสียงไม่ได้แผ่ไปทั่วร่างกายทั้งคู่เหมือนฟ้าผ่า จุนฮูยังคงปล่อยให้ส่วนหนึ่งของตัวเองค้างคาอยู่ภายในดาซียอนเช่นนั้นพักใหญ่ พออีกฝ่ายตอบหลังเขาเบาๆ เหมือนจะให้งำลังใจ เขาก็หลุดหัวเราะก่อนจะเลื่อนตัวลงจากด้านบนร่างของดาซียอน แล้วถอนหายใจยาวพลางนอนลงข้างๆ

“เย็นแฮะ”

“บอกแล้วไงล่ะ”

ดาซียอนยิ้มขณะขยับเข้ามาพิงแขนจุนฮู เขาปรับจังหวะลมหายใจพร้อมสอดนิ้วมือเข้าไปในเรือนผมของอีกฝ่าย เส้นผมนุ่มสลวยพลีไปตามช่องนิ้ว มันทั้งเยือกเย็นและนุ่มนวลจนรู้สึกดี

“ทำไปจนได้สินะ เรื่องเลวร้าย”

ใบหน้าของจุนฮูฉายความพึงพอใจอย่างลึกซึ้งแตกต่างจากคำพูด นี่เป็นครั้งแรกที่เขาทำเรื่องแบบนี้ในห้องเรียน แต่มันกลับกระตุ้นให้เกิดความปรารถนามากกว่าเดิม เขาเคลิบเคลิ้มไปกับอารมณ์จนรู้สึกเหมือนตัดขาดจากแรงกระตุ้นนี้ไม่ได้

ทั้งสองคนเงยไปพักใหญ่ มีเพียงเสียงหายใจหอบให้ได้ยินเป็นครั้งคราว แล้วดาซียอนก็เป็นฝ่ายทำลายความเงยขึ้นก่อนจะจับมือจุนฮูเอาไว้

“คนที่เข้าใจเด็กคนนี้มีแต่ครูคนเดียว”

“ใช่”

“และคนที่เข้าใจครูก็มีแต่เด็กคนนี้เท่านั้น”

“ตอนนี้คงจะหายจนแล้วสินะ”

ทั้งคู่เพิ่งจะมีปากเสียงกันเมื่อวาน แต่ไม่ถึงยี่สิบสี่ชั่วโมงก็โผล่เข้าหากันราวกับกลัวว่าจะสูญเสียอีกฝ่ายไป

ดาฮย็อนหัวเราะ จุนฮูจึงหยัดกายขึ้นแล้วโน้มตัวเข้าใกล้ใบหน้า ในตอนที่ดาฮย็อนค่อยๆ หลับตาลงก็แว่วเสียงบางอย่างขึ้นอย่างเลื่อนราง

สายตาของจุนฮูและดาฮย็อนหันไปทางประตูพร้อมกัน

“เสียงอะไร”

เสียงที่แว่วมาเป็นเสียงร้องเรียกใครสักคนและเสียงดังตึกจุนฮูขมวดคิ้วเล็กน้อย

“คงจะเป็นยามนั่นแหละ”

จุนฮูลุกขึ้นแล้วเริ่มสวมเสื้อผ้า ส่วนดาฮย็อนก็ค่อยๆ เอื้อมมือไปคว้าเสื้อผ้าที่กระจัดกระจายอยู่บนพื้นแล้วดึงเข้ามาใกล้ ใบหน้าบ่งบอกว่ากำลังผวา จุนฮูจึงยื่นแขนออกไปและยกมือขึ้นปรางคล้ายจะบอกว่าไม่ต้องห่วง

“ต้องไปแล้วละ ครูกำลังทำงานล่วงเวลาอยู่ ถ้าเขามาหาแล้วไม่เจอคงจะคิดว่าแปลกแน่ๆ”

“แล้วทางนี้ล่ะ”

“ขอจุดสถานการณ์ก่อนแล้วจะส่งข้อความมาบอก ค่อยหาจังหวะแอบออกไปตอนนี้นะ”

เป็นไปไม่ได้เลยที่ดาฮย็อน ผู้เป็นนักเรียนจะยังอยู่ในโรงเรียนจนถึงเวลานี้ ดังนั้นจึงต้องห้ามทำตัวสะกดตาเด็ดขาด

เมื่อจุนฐูเห็นดาฮย็อนเริ่มแต่งตัวก็ค่อยๆ เปิดประตูล่างอย่างระมัดระวัง บนโถงทางเดินร้างผู้คน แต่ทันทีที่เปิดประตู เสียงของยามก็ดังชัดเจนทันที เสียงนั้นกระทบวัตถุในโรงเรียนอันเงียบสงัดจนดังก้องขึ้นมาถึงชั้นสาม

“ครูครับ! ครูครับ!”

จุนฐูรีบเดินรุดไปจนสุดโถงทางเดิน แล้วลงบันไดฝั่งตรงข้ามที่แรกเขาจะเดินลงบันไดกลาง แต่อาจบังเอิญเจอยามได้ ถ้าเป็นแบบนี้ก็ต้องอธิบายเหตุผลที่ขึ้นไปชั้นสามระหว่างทำงานล่วงเวลา แต่เขาไม่มีข้ออ้างไหนที่ฟังขึ้นเลย จึงวางแผนว่าระหว่างที่อีกฝ่ายเดินขึ้นบันไดกลางมาชั้นบน ตนจะรีบลงบันไดฝั่งตรงข้ามไปชั้นหนึ่งแล้วทำเป็นปรากฏตัวขึ้นด้านหลังแทน การคำนวณของจุนฐูลงล็อกอย่างพอดี

“คุณลุง ผมอยู่ตรงนี้ครับ”

ยามสะดุ้งเฮือกเมื่อเดินขึ้นบันไดระหว่างชั้นสองและชั้นสามมาได้ครึ่งทางแล้วหันกลับไปมองข้างหลัง จุนฐูจึงยื่นศีรษะออกมาระหว่างราวบันได พอได้ยินเสียงเดินลงบันไดมาอย่างรวดเร็ว เขาก็ถอนหายใจด้วยความโล่งอก

“ไปอยู่ที่ไหนมาครับเนี่ย”

ยามมองดูด้านหลังจุนฐู ในขณะที่เขาตอบกลับอย่างไม่เดือดเนื้อร้อนใจ

“เมื่อกี้ยังไม่หิว แต่อยู่ดีๆ ก็เกิดหิวขึ้นมาล่ะครับ เลยกะจะแวะไปขโมยรามย็อนในห้องแล็บมากินสักหน่อย แต่ผมรู้ะครับว่าไม่ควรทำแบบนั้น”

จุนฐูยิ้มอย่างขี้อื่น ทำให้ใบหน้าของอีกฝ่ายค่อยมีเลือดผาดขึ้นมาบ้าง

“โอ้ ถ้างั้นบอกผมก็ได้!”

ยามยิ้มอย่างเคอะเขินพลางเดินเข้ามาใกล้จนสูแล้วคล้อง
แขน

“เดี๋ยวผมต้มให้กินเองในป้อมยาม ไปกันเถอะครับ”

“เอ่อ อันที่จริงก็ไม่ใช่ไร”

จนสูแกลังทำเป็นถูกลากไปอย่างเสียมิได้ อีกฝ่ายต้องหา
โอกาสชวนดื่มสุราแน่ ใช่ว่าเขาไม่รู้ อีกอย่างทางนั้นก็มิเจตนา
อยากสนิหิตติดต่อกับบุคลากรของโรงเรียนด้วย เพราะคะแนน
ประเมินการทำงานมีผลต่อการต่อสัญญา และในเมื่อเป็นการ
ประเมินที่ไม่มีหลักเกณฑ์กำหนดตายตัว คนที่ทำประเมินจึง
ไม่มีทางให้คะแนนคนสนิหน้อยอยู่แล้ว

เมื่อเดินออกจากอาคารหลักของโรงเรียนจะเห็นป้อมยาม
ตั้งอยู่สุดทางเดินที่มีต้นเพลนขึ้นเป็นทิวแถว มันเป็นอาคาร
ที่ถูกสร้างขึ้นและตั้งอยู่ใกล้ประตูหน้าของโรงเรียน ประมาณ
ครึ่งหนึ่งของป้อมยามเป็นกระจกบานใหญ่ เมื่อจนสูเข้าไปข้างใน
ก็เห็นนิยายกำลังภายในที่ยังอ่านไม่จบวางอยู่บนโต๊ะเหล็กเก่าๆ

“เชิญนั่งตรงนี้ครับ เดี่ยวผมจะรีบต้มมาให้”

ตรงผนังมีแคร่ทำจากไม้ แม้เจ้าหน้าที่อาคารกะกลางคืน
จะไม่มีเวลานอน แต่งานที่ต้องทำที่โรงเรียนตอนกลางคืนมี
ไม่มากนัก หากยืนเฝ้าเวรยามแล้วรู้สึกเหนื่อยขึ้นมาจึงต้องมี
พื้นที่ให้ได้ยืดเส้นยืดสายบ้าง ถึงจะซื้อเตียงให้อย่างเปิดเผยไม่ได้
แต่ไม่มีใครว่าอะไรหากพนักงานจะจัดเตรียมพื้นที่พักผ่อนเอง
ทางโรงเรียนก็ช่วยทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นเรื่องนี้ให้ด้วย จนสูค่อยๆ
หย่อนก้นลงนั่งบนแคร่

สวังคว็อนจูงเปิดตู้เย็นแล้วหยิบขวดน้ำเปล่าขนาดสองลิตร

ออกมาเทใส่หม้อที่วางอยู่บนเตาแก๊สขนาดพกพา ฝาของขวดน้ำเปลี่ยนเป็นสีเหลืองแล้ว ดูเหมือนเขาจะใช้ขวดซ้ำหลายครั้งและคงเติมน้ำจากเครื่องกวดน้ำในห้องธุรการมาใช้

ระหว่างสวังครีอนจุตัมรามย็อน ปากก็ไม่หยุดพูดเลย แม้แต่ครู่เดียว ตอนแรกเป็นการแสดงความเห็นอกเห็นใจที่เหล่าครูอายุน้อยมึนงายกล่าบบากมากมาย แต่ไม่นานนักก็เปลี่ยนมาพูดเรื่องของตัวเอง ส่วนใหญ่เป็นการอวดลูกและการตำหนิแนวคิดด้านการเงินของภรรยาว่าไม่เข้าทำนองที่ทำให้เขาต้องหางานทำหลังเกษียณ จุนฮูเออออตามเป็นครั้งคราว แต่ไม่ได้ตั้งใจฟังเท่าไร เขาหยิบโทรศัพท์มือถือออกจากกระเป๋าแล้วส่งข้อความหาฮย็อน

- ออกไปตอนนี้เลย ระวังตัวด้วย

เขาเบนสายตาไปทางประตูกระจกของปัอมยาม แม้เป็นกระจกใสที่มองเห็นด้านนอกได้ชัดเจน แต่หากก้มตัวแล้วหลบออกไปก็เพียงพอที่จะไม่ถูกจับได้ ผ่านไปไม่กี่นาที ยามก็ยกรามย็อนที่ต็มเสร็จแล้วมาให้โดยใช้ผ้าซีรุ่มอมแมมจับหุ้หม้ออะลูมิเนียมทั้งสองข้าง จุนฮูปุกระดากหนังสือพิมพ์บนพื้นแล้วขยับเข้าไปนั่งด้านในอย่างเป็นธรรมชาติ นั่นเป็นแผนเพื่อให้อีกฝ่ายนั่งลงฟังตรงข้ามเขา ถ้าทำแบบนี้แล้วชายชราจะหันหลังให้กระจกพอดี

“จะกินแล้วนะครับ”

“ครูคิม ไหนๆทำงานมาเหนื่อยๆ เราดื่มกันสักหน่อยมัย”

สวังครีอนจุตัมรามย็อนส่งสายตามินัยแอบแฝงให้ หากเป็นเวลาปกติ จุนฮูคงปฏิเสธไปแล้ว แต่ตอนนี้เขาเพียงยิ้มเจื่อนกลับไป สวังครีอนจุตัมรามย็อนจะเถื่อนว่านั่นเป็นสัญญาณตอบรับจึงลุกขึ้นยืนด้วย

ความกระปี้กระเป่าแล้วหีบขวดโซจูที่ยังดื่มไม่หมดออกมาจากด้านในของตู้เย็น

ทางนั้นตั้งใจจะรินโซจูให้จุนฮุกก่อน แต่เขาบอกว่าต้องขับรถและคว่ำขวดโซจูไปรินให้แทน ฮวังคว็อนจุงตะปากร แต่ก็ได้คะยั่นคะยอเขาอีก จุนฮุกรับรามย็อนที่อีกฝ่ายตักให้แล้วกินหนึ่งคำ เพราะไม่หิวเท่าไรนัก ขณะแสร้งทำเป็นกินรามย็อนก็หีบโทรศัพท์มือถือออกมาดูไ้ไ้ตะด้วย ทว่ายังไม่มีข้อความตอบกลับจากดาฮย็อน

“ทำงานกะกลางคืนคงไม่ถ่ยเลยใช่มั้ยครับ”

เขาทำที่เป็นห่วงเป็นใยชีวิตความเป็นอยู่ของอีกฝ่าย เพราะไม่มีเรื่องคุยและไม่สนใจด้วย

“อายุปุ่นนี้แล้ว แ่ยังมีงานให้ทำก็ชอบคุณแล้วละครับ แต่เรื่องลำบากก็เชื่อว่าไม่มีเสียทีเดียว...”

จุนฮุกต้องรับฟังยามพำนักอยู่เป็นเวลาประมาณสามสิบนาที่ หัวข้อหลักคือความทุกข์ใจที่ต้องทำความสะอาดคราบน้ำลายที่พวกนักเรียนถ่มไ้ไ้มานั่งในลานพักผ่อนและนิสัยพิถีพิถันของผู้ที่ทำงานเป็นกะ เรื่องเล่าของเขามีตั้งแต่ซากกะเบือยันเรือรบ หากไม่หาจ้งหะลูกออกไป มีหวังจุนฮุกต้องถูกรั้งตัวเอาไว้ทั้งคืนแน่

“กินเสร็จแล้วครับ ตอนนี้ผมต้องขอตัวกลับบ้านแล้ว”

“ไ้ ผมมัวแต่รั้งตัวครู่ไ้ไ้ เกือบลืมเวลาเดินตรวจตอนกลางคืนเนะครับ”

ฮวังคว็อนจุงหัวเราะเสียงดังด้วยใบหน้าแดงระเรื่อจากฤทธิ์สุรา จุนฮุกเดินออกมาจากป้อมยามแล้วเช็กโทรศัพท์มือถือของตัวเองอีกครั้ง ยังคงไม่มีข้อความตอบกลับใดๆ จากดาฮย็อน ทั้งที่อีกฝ่ายน่าจะส่งข้อความมาบอกหากหลบออกไปจากโรงเรียน

ได้สำเร็จ เขาจึงเดินเข้าไปในอาคารหลักของโรงเรียนพลางโทรศัพท์หาดาซีย้อนไปด้วย

ดาซีย้อนไม่รับโทรศัพท์ มีเรื่องอะไรหรือเปล่านะ หรือว่ามีว่แต่รีบกลับบ้านจนไม่ได้ยินเสียงเรียกเข้า แต่ก็พักโทรศัพท์ไว้กับตัวนี่นา จุนสูคิดเช่นนั้นตอนกำลังจะเดินเข้าห้องพักครู แต่แล้วพอยื่นมือไปจับลูกบิดก็ตัวแข็งทื่อทันที เขาเบิกตาโพล่งปล่อยมือจากลูกบิดแล้วก้าวถอยหลังอึดโน้มนัด ก่อนจะเงยหน้ามองขึ้นไปตามบันไดกลาง

เสียงเรียกเข้าของโทรศัพท์มือถือดังขึ้นอย่างเลื่อนราว

หมายความว่าดาซีย้อนยังไม่กลับบ้านอย่างนั้นหรือ ไม่มีทางเป็นไปได้ แต่เสียงที่ได้ยินตอนนี้เป็นเสียงโทรศัพท์ของดาซีย้อนไม่ผิดแน่ หัวคิ้วของจุนสูย่นเข้าหากัน ระหว่างนั้นเสียงสัญญาณตัดไปและมีเสียงตอบรับอึดโน้มนัดแจ้งว่าปลายสายไม่รับโทรศัพท์ จุนสูกดโทรศัพท์ซ้ำอีกครั้งและเสียงเรียกเข้ายังคงดังขึ้นเหมือนเดิม

เขาก้าวเดินขึ้นบันไดกลางด้วยสีหน้าเคร่งเครียด ด้วยความที่ดาซีย้อนเป็นคนขี้เล่น ไม่น่าจะอีกฝ่ายกำลังคิดแกล้งเขาอยู่ การล้อเล่นแบบนี้ไม่สนุกเลย เพราะมันทำให้เขาตกที่นั่งลำบากได้ จุนสูขึ้นไปถึงชั้นสามแล้วตรงไปยังห้องเรียนมัธยมปลายปีที่ 5 ห้องสาม มันคือสถานที่ที่เขาได้แบ่งปันช่วงเวลาจุดความฝันร่วมกับดาซีย้อนเมื่อครุ่นนี้ แถมยังเป็นห้องที่เขาเป็นครูประจำชั้นและห้องเรียนของดาซีย้อนอีกด้วย เขาเดินไปทางนั้นอย่างไม่รีรอแล้วผลักประตูสุดแรง หากดาซีย้อนล้อเล่นก็คิดจะดูให้เข็ดหลาบ

แต่ภาพที่ปรากฏขึ้นเบื้องหน้ากลับแตกต่างจากสิ่งที่คาดคิดไว้ลิบลับ เขาทรุดนั่งกับพื้นทั้งอย่างนั้น หายใจไม่ออก สมอง

ว่างเปล่าไปหมด ปากที่เปิดกว้างจนเหมือนหุบไม่ลงเปล่งเสียงครางออกมาอย่างยากเย็น ดวงตาของจุนฮูเบิกกว้างจนแทบถลน เขาละลายตาไปจากจุดที่มองอยู่ไม่ได้เหมือนถูกตอกตรึงเอาไว้และสීමหายใจไปด้วย

ร่างเปลือยเปล่าของดาฮียอนแขวนอยู่กับเพดานห้องเรียนและห้อยอยู่กลางอากาศอย่างอ่อนแรง

กว่าจุนฮูจะได้สติก็เป็นตอนที่หยุดหายใจไปนานจนมีเสียงวี๊ดดังจากลำคอ เขาระเบิดลมหายใจออกมาในที่สุดแล้วรีบหันซ้ายหันขวามองดูรอบห้องเรียน มีดยาวประมาณหนึ่งคืบครึ่งที่ตกอยู่บนพื้นห่างออกไปเล็กน้อยโผล่เข้ามาในสายตา มันเป็นมีดลวดลายฉูดฉาด มีลูกบิดติดอยู่ที่ด้าม เขาไม่มีเวลาคิดด้วยซ้ำว่าทำไมถึงมีมีดอยู่บนพื้นห้องเรียน แต่ก็หยิบมันขึ้นมาลากโต๊ะที่ถูกผลักออกไปเข้ามาใกล้แล้วกระโดดขึ้นไปยืนบนนั้น เชือกที่พันอยู่รอบคอของดาฮียอนเป็นเชือกป่านพิริวสีสำหรับมัดกลองพัสดูที่พบเห็นได้ทั่วไปและมีเชือกห้อยยาวลงมาจากใต้ลำคอ เขาใช้มือหนึ่งรองรับตัวดาฮียอนไว้ แล้วออกแรงใช้มีดในอีกมือตัดตรงกลางของเชือกอย่างสุดกำลัง

ร่างของดาฮียอนร่วงลงสู่อ้อมกอดของเขา

จุนฮูรีบร้อนใช้มือเกาะเชือกที่พันอยู่รอบคอดาฮียอน บริเวณลำคอมีเลือดไหลรากับถูกอะไรบางอย่างแทง มีบาดแผลอยู่หลายจุด เขารู้สึกได้ถึงอุณหภูมิอุ่นแต่ก็เย็นเยียบจึงก้มลงมองฝ่ามือตัวเอง และพบว่าเลือดของดาฮียอนไหลท่วม

“ดาฮียอน ดาฮียอน”

เขาตบแก้มดาฮียอนเบาๆ ขณะที่ยังกอดร่างเอาไว้ ผิวหนังเย็นเฉียบจนน่าตกใจ เขาลองยื่นมือไปอังจมูก แต่ก็ไม่รู้สึกรัง

ลมหายใจจึงแทบหลุดไปบนอก เมื่อรู้ว่าไม่มีสัญญาณชีพใด ๆ ก็รีบวางร่างของดาซียอนลงบนพื้นทันที เขาเคยเข้ารับการอบรม เรื่องความปลอดภัยมาหลายครั้งและรู้วิธีผายปอด แต่เพิ่งเคย เจอสถานการณ์จริงเป็นครั้งแรก จุนสุเลื่อนมือสั่นเทาไปวาง บนหน้าอกของดาซียอน จุดตกอยู่ด้านบนซี่โครงตรงกึ่งกลาง ระหว่างกระดูกไหปลาร้าและลิ้นปี่ เขาคุกเข่าลงข้าง ๆ แล้วเริ่ม บี้มหัวใจ ลมหายใจของจุนสุดันสวนขึ้นมาถึงคาง เหงื่อไหล พรั่งพรู เขารู้สึกเหมือนหัวใจถูกบีบคั้น รวากับว่าคนที่ถูกบีบ หัวใจไม่ใช่ดาซียอน หากแต่เป็นตัวเอง จุนสุนับจำนวนครั้งที่ บี้มหัวใจออกมาดัง ๆ รวากับสวดภาวนา แล้วตอนที่นับถึงสามสิบ ก็ยกมือออกแล้วแทบหุ้กลังจมูกของดาซียอน เขาทำแบบนั้น ซ้ำแล้วซ้ำเล่า หวังว่าไม่มีเสียงลมหายใจของดาซียอนให้ได้ยิน สถานการณ์ช่างน่าสิ้นหวัง

จุนสุกระวีกระวาดลวังเข้าไปในกระเป๋าล้วนแล้วรีบหยิบโทรศัพท์ มือถือออกมามาดเบอร์ 119¹ แต่แล้วนิ้วมือก็หยุดชะงักอยู่บนปุ่ม โทรศัพท์ เขาหันไปมองรอบ ๆ อีกครั้ง

โต๊ะเรียนถูกดันสะเปะสะปะไปถึงยกพื้นด้านหน้าห้อง หากไม่นับโต๊ะที่ลากมาเพื่อขึ้นไปตัดเชือกแล้ว บริเวณใต้เท้า ของดาซียอนว่างเปล่า การที่ไม่มีอะไรให้เหยียบขึ้นไปข้างบนได้ หมายความว่านี่เป็นการฆาตกรรม ดาซียอนไม่มีเหตุผลให้ต้อง ฆ่าตัวตาย แม้จะลองคิดว่าอาจมีเหตุผลที่เขาไม่รู้ แต่นั่นก็เป็นไป ไม่ได้เลย จุดที่โต๊ะถูกดันออกไปไกลเกินกว่าจะมองว่าดาซียอน

¹ เบอร์โทรศัพท์แจ้งเหตุด่วนเหตุร้ายของประเทศเกาหลีใต้เมื่อเกิดภัยพิบัติหรือ ต้องการหน่วยกู้ภัย

ขึ้นไปแขวนคอตัวเองแล้วใช้เท้าเตะออก อีกทั้งร่างกายยังเปลือยเปล่าเช่นเดิมและมีบาดแผลถูกแทงที่คอ ไม่ใช่สภาพของคนที่คิดฆ่าตัวตายสักนิด จุนฮูออกไปจากห้องเรียนเกินสามสิบนาที ไม่มีเหตุผลที่ดาฮย็อนจะไม่ใส่เสื้อผ้าตลอดช่วงเวลานั้น เท่ากับว่าใครบางคนบุกมาฆ่าดาฮย็อนก่อนที่จะตัวจะทันได้ใส่เสื้อผ้าเสียอีก

สถานที่แห่งนี้คือโรงเรียน แถมดาฮย็อนยังถูกฆาตกรรม ต้องมีการชันสูตรศพเกิดขึ้นอย่างแน่นอน สิ่งที่จะถูกตรวจพบก็เดาไม่ยากเลย ในร่างกายของดาฮย็อนยังมีน้ำรักของเขาหลงเหลืออยู่

ที่โรงเรียนมียามและเขาอยู่เพียงสองคนเท่านั้น ใช้เวลาไม่นานก็สืบรู้ได้แล้วว่าใครเป็นเจ้าของคราบอสุจินั้น

เขาเงยหน้าขึ้นราวกับโดนฟ้าผ่า จากนั้นก็วิ่งพรวดพราดไปทางหน้าต่างโดยอัตโนมัติ ยามกำลังเดินตัดสนามกีฬาามาพร้อมกับถือตะเกียงไว้ในมือ

หากมีการสืบสวน ความจริงอาจเปิดเผยว่าคนที่ฆ่าดาฮย็อนไม่ใช่เขา ทว่าเขาเป็นชายที่มีครอบครัวแล้วและมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับนักเรียนซึ่งยังไม่บรรลุนิติภาวะ จุนฮูมองร่างของดาฮย็อนด้วยสายตาที่ไม่อยากเชื่อ หากความจริงรั่วไหลออกไป ชีวิตเขาต้องพังพินาศแน่

นั่นเป็นเรื่องที่จะเกิดขึ้นไม่ได้อย่างที่เดา